

Arrest

nr. 100 580 van 8 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 10 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DE MEYER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Pakistaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Ahmad Nagar, een dorp gelegen in het Chiniot district in de provincie Punjab. U bent een aanhanger van de ahmadi-religie. Na uw studies in Rabwah/Chenab Nagar begon u in 1999 een eigen zaak in auto-onderdelen. Op 25 december 2004 huwde u met X, afkomstig uit Rabwah en u kreeg samen een dochter, geboren op X. Omwille van uw geloof had u problemen met andere moslims. Uw moskee werd ook aangevallen en ingenomen door aanhangers van de extremistische groepering Khatme-e-Nabuwwat. In maart 2011 begonnen ook uw problemen met Muhammad Aslam. Deze klant had materiaal ontvangen uit uw winkel en was u een belangrijke som geld schuldig. U ging samen met uw

werknemer naar hem toe om uw geld op te eisen. Muhammad Aslam weigerde u echter te betalen en noemde u een onrein en ongelovig persoon. Muhammad Aslam en zijn broer begonnen u toen ook te slaan, maar door tussenkomst van twee oudere personen konden uw werknemer en uzelf weggelopen. Mohammad Aslam had er echter mee gedreigd u te zullen straffen en uit vrees voor hun veiligheid stuurde u uw vrouw en kind naar uw schoonfamilie in Rabwah. Op 13 april 2011 werd u op de terugweg van Faisalabad naar uw dorp op uw motorfiets klemgereden door een witte auto met vier gewapende inzittenden. Die onbekende personen begonnen u te slaan en wilden u in de wagen sleuren. Door tussenkomst van omstaanders kon u toen opnieuw weggelopen. U diende hierop een geschreven klacht in bij het politiekantoor van het nabijgelegen Rabwah/Chenab Nagar, maar de politie wou ook nog een ooggetuige vooraleer actie te ondernemen. Uit schrik voor verdere gewelddadige acties van Muhammad Aslam deed u uw winkel dicht en bleef u thuis. Begin mei vernam u dat uw tegenstander een klacht op basis van art. 298-c tegen u had ingediend. U contacteerde de advocaat van uw familie die een kopie van de klacht op de rechtbank verkreeg. Hij gaf u de raad uw geboortedorp te verlaten. Na afscheid te hebben genomen van uw vrouw en kind in Rabwah, vertrok u rond 20 mei 2011 naar een vriend in Dera Ghazi Kahn, waar u tot eind juni 2011 verbleef. Midden juni werd er tegen u een fatwa uitgevaardigd door Qari Shabir Usman, de lokale leider van de Khatme-e-Nabuwwat organisatie. In juni 2011 werd u bij het verlaten van de ahmadi moskee in Dera Ghazi Khan ook geïnterpelleerd door twee personen die vroegen of u Asif was. U antwoordde niet en vertrok hierop naar Muzafar Ghar waar u bij een andere vriend onderdook. In oktober 2011 vernam u ook dat de politie bij u thuis was geweest en dat er een aanhoudingsbevel tegen u was uitgevaardigd. Op 1 november 2011 ging u terug naar uw geboortedorp. U wou er een bezoek brengen aan uw zieke vader. Op weg naar huis, bij het voorbijgaan van de moskee/madrassa van Khatme-e-Nabuwwat werd u door de imam erkend en vielen hij en nog drie andere aanhangers van de organisatie u aan. U werd geslagen, maar kon door tussenkomst van een vriend ontkomen. U vertrok vervolgens onmiddellijk naar Lahore, waar u nog een twintig tal dagen bij een vriend van uw vader verbleef. Sinds maart 2011 voelde u zich niet langer veilig in uw land van herkomst. Uw vader begon toen al met het leggen van de nodige contacten voor uw vertrek uit Pakistan. U ontmoette uw smokkelaar voor het eerst in april 2011 en nadien nog enkele keren met het oog op het regelen van een visum voor het Verenigd Koninkrijk. U verliet uw land op 22 november 2011. U reisde per vliegtuig van Islamabad naar Birmingham en zette uw reis per auto verder naar Londen, waar u tot 1 december 2011 verbleef. U vertrok dan naar België, waar u op 2 december 2011 aankwam. U diende op 5 december 2011 een asielaanvraag in België in. Ter staving van uw asielaanvraag legde u in januari 2012 bij de Dienst Vreemdelingenzaken uw originele identiteitskaart, alsook uw rijbewijs neer. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 26 november 2012 legde u volgende documenten neer: een krantenartikel verschenen in de Jang editie van Lahore van 15 april 2011, een krantenartikel geplaatst op vraag van uw belager Muhammad Aslam van 3 juli 2012, verschillende krantenartikelen over de problemen van de ahmadi in Pakistan, art. 298-c van het Pakistaanse Strafwetboek (PPC), een aanhoudingsbevel van 29 oktober 2009, artikelen van de ahmadi krant Al Fazal over de algemene problematiek van de ahmadi in Pakistan, een fatwa tegen u van Khatme-e-Nabuwwat, propagandamateriaal van de Khatme-e-Nabuwwat, een kopie van de poster met uw foto, verspreid door Khatme-e-Nabuwwat, een kopie van de klacht ingediend op basis van art. 298-c, de UNHCR-richtlijnen van mei 2012 (UNHCR's eligibility guidelines for assessing the international protection needs of members of religious minorities from Pakistan), drie badges betreffende activiteiten met de ahmadi gemeenschap in België, drie brieven als voorbeeld van de correspondentie die u aan de huidige ahmadi-kalief richt met de vraag om voor u te bidden, een document met betrekking tot de afstand van een deel van uw bezittingen aan de ahmadi-gemeenschap, talrijke ontvangstbewijzen betreffende bijdragen aan de ahmadi-gemeenschap in uw land van herkomst, de beslissing van het Europees Hof van Justitie betreffende een zaak van ahmadi-gelovigen tegen de Duitse overheid. U voegde daar nog uw bewijs van immatriculatie in België alsook uw arbeidskaart aan toe. Na het gehoor, op 30 november 2011, ontving het CGVS de enveloppe van de DHL-zending waarbij meerdere van de door u neergelegde documenten u vanuit Pakistan werden toegestuurd, alsook de kleurenposter met uw foto, verspreid door de organisatie Khatme-e-Nabuwwat.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar

mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Uit informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKBA), waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat u in het bezit bent geweest van een Pakistaans paspoort en dat u met dit paspoort een studentenvisum heeft aangevraagd en verkregen voor het Verenigd Koninkrijk(VK). Uw vingerafdrukken werden hiertoe afgenomen op 31 mei 2011. Dit visum was geldig van 18 oktober 2011 tot 28 februari 2013. U heeft deze informatie echter verzwegen tijdens uw eerste onderhoud bij de Dienst vreemdelingenzaken (DVZ) op 6 januari 2012. U verklaarde toen in het kader van uw asielaanvraag in België immers dat u geen verblijfsdocumenten/visum voor een andere lidstaat van de Europese unie bezat (verklaring DVZ, dd. 6.01.2012, punt 23). Tijdens het gehoor gaf u wel spontaan aan dat u gedurende tien dagen in het Verenigd Koninkrijk hebt verbleven en dit van 22 november 2011 tot 1 december 2011 (gehoorverslag CGVS p. 2,13 en 14) en dat u met uw eigen paspoort naar het Verenigd Koninkrijk bent gereisd (gehoorverslag CGVS p.12). U volhardt tijdens het gehoor echter in uw leugens betreffende de aanvraag van een visum. U stelde tijdens het gehoor dat u uw paspoort hebt afgegeven aan de smokkelaar voor het verkrijgen van dit studentenvisum en dat u verder in niets bent tussengekomen. Volgens u zou u in september 2011 met die smokkelaar zijn meegegaan voor het afgeven van alle nodige papieren in Lahore en hij zou alles hebben geregeld (gehoorverslag CGVS p.13). Het is pas na confrontatie met de UKBA-informatie, waaruit blijkt dat uw vingerafdrukken op 31 mei 2011 werden afgenomen, dat u uiteindelijk toegeeft dat u waarschijnlijk in mei 2011 toch zelf bent meegegaan voor het verkrijgen van dit studentenvisum. U blijft er echter bij dat het was om de documenten te regelen (gehoorverslag CGVS p.13 en 14). Deze verklaringen alsook het gebrek aan informatie over de stappen ondernomen om het studentenvisum voor het Verenigd Koninkrijk te verkrijgen zijn niet geloofwaardig. Immers blijkt uit de UKBA-informatie over de vereisten voor desbetreffende visumaanvragen dat hiertoe een volledig dossier moet worden opgesteld en dat bewijzen vereist zijn betreffende vroegere opleidingen in Pakistan en de toekomstige studies in het Verenigd Koninkrijk, alsook over de geldelijke middelen waarover u hiertoe moet beschikken. U moet zich ook persoonlijk in een van de centra aanbieden om uw vingerafdrukken te laten afnemen. Zelfs indien u iemand onder de arm nam voor het verkrijgen van de nodige documenten, dan nog moeten uw vingerafdrukken worden afgenomen en legt u niet uit hoe de smokkelaar dit zonder u zou kunnen klaar spelen.

Uw verklaringen betreffende de door u gebruikte reisdocumenten en uw reisweg zijn evenmin eensluidend. Zo verklaarde u in het kader van uw asielaanvraag in België immers voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u wel een eigen paspoort had, maar dat u dit paspoort in Pakistan hebt achtergelaten (verklaring DVZ, dd. 6.01.2012, punt 21) en dat u met een vals rood paspoort, voorzien van uw foto en met een onbekende naam, hebt gereisd (verklaring DVZ, dd. 6.01.2012, punt 34). Hiertegenover staat dat u tijdens het gehoor aangaf met uw eigen paspoort naar Europa te zijn gereisd (gehoorverslag CGVS p.12). U kunt dit document echter niet voorleggen. Uw uitleg betreffende het ontbreken van uw reisdocument, nl. dat u het document hebt vernietigd toen u nog in Engeland was (gehoorverslag CGVS p.12), overtuigt niet. Uit de UKBA informatie betreffende uw paspoort blijkt dat uw paspoort werd afgeleverd op 9 maart 2011 met het n° DD8672311 en dat u met dit paspoort een visum hebt verkregen, geldig tot 28 februari 2013. Het is toch maar weinig aannemelijk dat u een document dat u toeliet nog ongeveer gedurende vijftien maanden legaal in het Verenigd Koninkrijk te verblijven zomaar zou hebben vernietigd om dan illegaal naar België verder te reizen. Dit alles doet het vermoeden rijzen dat u wel degelijk over uw eigen paspoort beschikt, maar dat u dit document achterhoudt voor de Belgische asielinstanties. Het kan immers gegevens bevatten zoals uitreisstempels of visa-informatie die niet stroken met de door u afgelegde verklaringen.

Ook over uw tijdstip van vertrek uit uw land van herkomst en uw reisroute hebt u bij het indienen van uw asielaanvraag gelogen. U stelde toen dat u Pakistan vanuit Lahore verliet op 2 december 2011. U zou dan met Qatar airlines over Doha naar Brussel zijn gevlogen waar u op 2 december 2011 aankwam (verklaring DVZ, dd. 06.01.2012, punt 35). Hiertegenover staat dat u tijdens het gehoor verklaarde met Pakistan Airlines van Islamabad naar Birmingham te zijn gevlogen (gehoorverslag CGVS p.13). U verklaarde ook uw land van herkomst op 22 november 2011 te hebben verlaten om na een verblijf van iets meer dan week in Londen op 2 december 2011 in België aan te komen (gehoorverslag CGVS p.14). De reden die u opgeeft voor uw bedrieglijke verklaringen is allesbehalve overtuigend. U zegt dat die reisroute van geen belang was en dat het belangrijkste is dat u uiteindelijk veilig in België bent aangekomen (gehoorverslag CGVS p.14). Wat het verkeerdelijk opgeven van uw vertrek uit Pakistan betreft, zegt u dat dit een idee was van de smokkelaar. Volgens u was het de bedoeling van de smokkelaar om rechtstreeks naar België te komen en had hij u opgedragen niet te vertellen dat dit via een ander land was gebeurd (gehoorverslag CGVS p.7). Uw verklaringen betreffende uw reisroute, tijdstip van vertrek en hierbij gebruikte reisdocumenten zijn in tegenstelling tot

wat u beweert belangrijke elementen in een asielrelaas. Uw leugens over zulke cruciale elementen zijn niet alleen onaanvaardbaar, ze ondermijnen ook op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid. Er kan dan ook worden vastgesteld dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Vermits het vaststaat dat u wel degelijk een eigen paspoort bezat, dat een geldig visum voor het Verenigd Koninkrijk bevatte en u dat uiteindelijk ook wel toegaf (gehoorverslag CGVS p. 12 en 13), is het niet duidelijk waarom u voor uw reis naar Europa beroep zou hebben gedaan op een smokkelaar. Uw verklaringen over het inschakelen van die smokkelaar zijn bovendien hoogst onduidelijk en onderling afwijkend. U zei enerzijds dat die man Malik Bashir noemde en dat u hem voor het eerst ontmoette in april 2011 in Lahore en nadien nog enkele keren om hem de nodige documenten te geven. U zei eerst dat dit in september 2011 gebeurde om na confrontatie met de UKBA informatie te verklaren dat dit wellicht eind mei 2011 was. Verder tijdens het gehoor stelde u ook dat er iemand met u meereisde van Pakistan naar Birmingham, maar dat u de naam van die persoon niet kende (gehoorverslag CGVS p.13 en 14). Anderzijds verklaarde u tijdens het gehoor daarover ook dat de persoon die u tot Engeland bracht Malik Bashir noemde en dat een andere persoon, die u niet kende u naar België bracht (gehoorverslag CGVS p.12). Deze onderling afwijkende verklaringen zijn niet geloofwaardig en versterken het vermoeden dat u wel degelijk met uw eigen paspoort hebt gereisd en dat daar verder geen smokkelaar aan te pas kwam. Bovendien kunt u ook geen enkel bewijs voorleggen van uw reis van Pakistan naar het Verenigd Koninkrijk, terwijl u op zijn minst toch over een vliegtuigticket, instapkaart en bagagelabels moet hebben beschikt.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid, waardoor er ook de nodige twijfels ontstaan over het door u aangehaalde asielrelaas. Het CGVS betwist uw bewering dat u een ahmadi gelovige bent niet en u hebt dit ook door uw verklaringen en meerdere voorgelegde documenten gestaafd. Hoewel het CGVS erkent dat ahmadi's in Pakistan potentieel problemen kunnen hebben, kan er echter aan de door u ingeroepen problemen omwille van uw religie geen geloof worden gehecht. De door u voorgelegde UNHCR-richtlijnen voor het behandelen van dossiers van onder meer ahmadi-asielzoekers uit Pakistan van 2012, alsook de beslissing van het Europees Hof van Justitie van 5 september 2012 kunnen deze appreciatie niet in een positieve zin doen ombuigen. Deze documenten vormen immers geen bewijs voor de door u ingeroepen persoonlijke problemen. Het voorleggen van voornoemde documenten toont niet aan dat u persoonlijk getroffen werd door een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of er in uw hoofde een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan. Dit risico moet in concreto worden aangetoond en u blijft hier in gebreke. Bovendien wijzen de hierna volgende vaststellingen op de ongelooftwaardigheid van uw problemen.

Tijdens het gehoor situeert u uw laatste problemen op 1 november 2011. Volgens u werd u, toen u zich naar uw ouderlijk huis begaf, door de imam van de Khatme-e-Nabuwat moskee uit uw dorp en enkele andere aanhangers van die organisatie aangevallen en geslagen (gehoorverslag CGVS p.3). U verklaarde hierover ook dat u op weg was naar uw ouderlijk huis, dat zich een tiental huizen ver van de moskee van die organisatie zou hebben bevonden (gehoorverslag CGVS p. 3 en 7). Het is vooreerst weinig aannemelijk dat u bij die terugkeer naar uw dorp niet meer voorzorgen nam. U verklaarde immers dat u op de weg naar uw huis de moskee/ madrassa van de Khatme-e-Nabuwat te voet passeerde en dat u dit bij het begin van de avond deed (gehoorverslag CGVS (gehoorverslag CGVS p.3). Deze verklaringen overtuigen niet. Het is toch verwonderlijk dat u zomaar voorbij de plaats wandelt waar u toch het meest kans liep om herkend te worden en in de problemen te raken. U verklaarde tijdens het gehoor trouwens ook dat er in die moskee veel over uw problemen werd gesproken en dat er overal, zelfs in drie, vier dorpen in de buurt posters over u als gezochte persoon waren opgehangen (gehoorverslag CGVS p. 6 en 11). U verklaarde bovendien sinds 15 juni 2011 ook het voorwerp van een fatwa van de Khatme-e-Nabuwat organisatie uit te maken en dat u op uw onderduik adres in Dera Ghazi Khan ook werd geïnterpelleerd door personen die vroegen of u Asif was (gehoorverslag CGVS p.6). Verder stelde u dat er in oktober 2011 een arrestatiebevel tegen u was uitgevaardigd. De politie zou op 22 oktober 2011 naar uw huis zijn gekomen om u te arresteren en uw broer zou u daarvan op de hoogte hebben gebracht (gehoorverslag p. 11). Uw onbezorgde terugkeer naar een plaats waarvan u beweerde dat men er u wou arresteren en zelfs naar het leven stond is dan ook maar weinig aannemelijk. Anderzijds stelde u ook dat u uit schrik uw vrouw, die al sedert maart 2011 in het nabijgelegen Chenab Nagar/Rabwah verbleef, nauwelijks durfde te contacteren, terwijl u dan toch zonder enige voorzorgen naar uw dorp en ouderlijk huis terug ging (gehoorverslag CGVS p.9). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook fundamenteel de geloofwaardigheid van de

door u ingeroepen vrees. Er moet ook worden opgemerkt dat u als reden voor uw terugkeer naar Ahmad Nagar een bezoek aan uw zieke vader opgeeft (gehoorverslag CGVS p.7). Ook in dit verband legde u incoherente en onderling tegenstrijdige verklaringen af. Zo stelde u tijdens het gehoor eerst dat er bij de agressie op 1 november veel lawaai werd gemaakt en dat uw familie dit moet hebben gehoord. Uw vader en twee of drie jonge mensen zouden dan naar de plaats van het incident zijn gekomen en een buurtjongen zou u op de motorfiets hebben meegenomen naar Chiniot (gehoorverslag CGVS p.3). Later tijdens het gehoor verklaarde u echter dat uw zieke vader omwille van dit incident niet hebt kunnen zien (gehoorverslag CGVS p.7).

Wat uw eerdere problemen betreft rijzen ook de nodige twijfels. Vooreerst zijn uw verklaringen over het moment waarop die problemen begonnen onderling afwijkend. U zegt dat uw problemen begonnen in maart 2011 toen u en andere ahmadi betrokken waren bij een vechtpartij met aanhangers van de Khatme-e-Nabuwwat naar aanleiding van de inname van een ahmadi moskee in uw dorp. Uit publieke informatie blijkt echter dat de district politieofficier van Chiniot in januari 2010 bevel gaf tot het overhandigen van een ahmadi-gebedsplaats in de Noorpur wijk van Ahmad Nagar aan niet-ahmadi. Uw verklaringen over uw betrokkenheid bij eventuele vechtpartijen naar aanleiding van die inname komen daardoor ook op de helling te staan. U verklaarde immers dat u in maart 2011 door Khatme-e-Nabuwwat-aanhangers die uw moskee kwamen innemen met geweld uit de moskee werd gezet (gehoorverslag CGVS p.4). Ook uw verklaringen betreffende de schermutselingen die plaatsgrepen in het huis van uw klant Mohammad Aslam roepen de nodige vragen op. Tijdens het gehoor situeerde u uw problemen met die man midden maart 2011 (gehoorverslag CGVS p.4). U stelde dat Mohammad Aslam u had gevraagd om op een vrijdag in maart 2011 naar hem toe te gaan, maar dat u dat toen niet had kunnen doen. Volgens u was u dan in Rabwah om er te bidden voor de slachtoffers van de aanslagen die de ahmadi-gemeenschap in Lahore hadden getroffen en die toen in Rabwah werden begraven. Uit publieke informatie blijkt echter dat de door u aangehaalde aanslagen plaatsvonden op 28 mei 2010 en dat de slachtoffers enkele dagen later in Rabwah werden begraven (gehoorverslag CGVS p.4). Die gebeurtenissen hadden dus ongeveer een jaar voor het door u geplande bezoek plaats en u kon zich dan ook onmogelijk op die bewuste vrijdag in maart 2011 op de begrafenis van die slachtoffers in Rabwah bevinden. Dit alles doet afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van uw asielverhaal. Bovendien moet ook worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw relatie met Mohammad Aslam ook enige vragen doen rijzen. Volgens u was die persoon lid van de Khatme-e-Nabuwwat en sprak hij zich steeds uit tegen de ahmadi (gehoorverslag CGVS p.15). Uit publieke informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat deze extremistische organisatie een van de islamitische groeperingen is die ideologische, intimidatie- en geweldcampagnes tegen de ahmadi voert. Het is bevreemdend dat een aanhanger van een dergelijke beweging al jarenlang bij een ahmadi aankopen deed. U verklaarde hierover dat hij een goede klant was en dat u voordien nooit problemen met hem had (gehoorverslag CGVS p. 4 en 15). Bovendien blijkt uit de door u voorgelegde klacht die voornoemde persoon tegen u zou hebben ingediend, dat er zelfs sprake is van een "diepe" vriendschapsrelatie tussen u beiden en dat u elkaar ook regelmatig zag. Tijdens het gehoor verklaarde u dan weer dat u bang was voor die persoon (gehoorverslag CGVS p.15). De inhoud van de door u voorgelegde documenten strookt dan ook niet met uw verklaringen. Bovendien moet nog worden vastgesteld dat u tijdens het verhoor verklaarde dat u met uw werknemer Bashir bij uw klant aan huis ging en dat u daar beiden door Mohammad Aslam en diens broer werd geslagen (gehoorverslag CGVS p.4). Hiertegenover staat dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken alleen aangaf dat uw werknemer Bashir werd geslagen en bedreigd (vragenlijst CGVS, ingevuld op DVZ, dd. 06.01.2012, p.3, punt 5). Het is toch bevreemdend dat u bij het indienen van uw asielaanvraag niet aangaf zelf het voorwerp van agressie te hebben uitgemaakt, terwijl die problemen van maart 2011 toch de aanzet waren voor uw verdere moeilijkheden met die man en dat uit uw verklaringen blijkt dat dit ook de enige keer was dat u fysiek door hem werd aangevallen (gehoorverslag CGVS p.4). Er mocht van u dan toch verwacht worden dat u zich deze turbulente ontmoeting levendig zou kunnen herinneren. Deze vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten. Volgens u probeerde uw tegenstander u daarna te straffen door zijn aanhangers op u af te sturen. Op 13 april 2011 zouden zij een poging hebben ondernomen om u te ontvoeren (gehoorverslag CGVS p.5). U stelde dat u hiertegen een geschreven klacht indiende bij de politie van Rabwah, maar dat de politie niets ondernam. U blijft vaag over het feit of de klacht wel of niet werd geregistreerd (gehoorverslag CGVS p.5), terwijl uit publieke informatie blijkt dat een politieofficier de registratie van een cognitief misdrijf niet mag weigeren. Indien dit wel het geval is, kan deze weigering gemeld worden aan een hogere instantie. U zegt hierover wel dat u in april 2011 twee keer naar de "District Police Officer" hebt geschreven, maar u blijft in gebreke om de naam van die persoon die u hebt aangeschreven op te geven (gehoorverslag CGVS p.18). Bijgevolg rijzen er dus sterke twijfels over de aangehaalde feiten, alsook over de door ingeroepen bescherming van de lokale autoriteiten. U legt verder wel een krantenartikel uit de Lahore editie van de krant Jang neer ter staving van de poging tot kidnapping. Een

krantenartikel in een originele lokale krant kan gemakkelijk tegen betaling worden gepubliceerd en vormt hoe dan ook geen bewijs van de erin vermelde feiten. Een krantenartikel is geen officieel document en bijgevolg niet voldoende om de geloofwaardigheid van bepaalde elementen van een asielrelaas te herstellen. Dit document vormt dan ook geen bewijs voor de door u ingeroepen feiten. Dezelfde opmerking kan worden gemaakt voor het krantenartikel van 3 juli 2012, verschenen in de krant Daily Asas. U gaf tijdens het gehoor aan dat uw belager dit bericht in voornoemde krant liet plaatsen (gehoorverslag CGVS p.10). Het is echter niet duidelijk waarom uw belager in juli 2012 een artikel dat de autoriteiten oproept tot het ondernemen van actie zou laten plaatsen, terwijl hij volgens u in mei 2011 een klacht tegen u indiende en u beweerde dat de rechtbank op basis van die klacht in oktober 2011 een arrestatiebevel tegen u uitvaardigde (gehoorverslag CGVS p.11).

U legt ter ondersteuning van uw asielrelaas ook documenten van gerechtelijke aard voor. Vooreerst moet worden opgemerkt dat documenten om enige bewijswaarde te hebben, ondersteund dienen te worden door overtuigende verklaringen en een geloofwaardig asielrelaas, wat in casu niet het geval is. Wat de klacht ingediend door uw belager betreft, moet worden opgemerkt dat de voorgelegde documenten afkomstig zijn van het Sessions Court in Chiniot en een directe klacht betreffen van 9 mei 2011. Aan die klacht is ook een getuigenis toegevoegd, eveneens daterend van 9 mei 2011. Er moet worden vastgesteld dat in de vertaling die u aan u documenten toevoegt de datum van de klacht niet overeenstemt met de datum die op het document wordt vermeld. In de vertaling prijkt 7 mei 2011 terwijl op de documenten duidelijk leesbaar 9 mei 2011 voorkomt. Hiertegenover staat dat u tijdens het gehoor aangeeft dat u begin mei 2011 hebt vernomen dat er een klacht tegen u was ingediend en dat uw vader dan via zijn advocaat in mei 2011 een kopie van die klacht zou hebben verkregen (gehoorverslag CGVS p.6 en 11). Uit de door u neergelegde documenten blijkt echter dat de kopie op 6 juni 2011 werd afgeleverd en dat uw vader die kopie dus niet in mei 2011 kon hebben verkregen (gehoorverslag CGVS p.11). In het door u voorgelegde document van de rechtbank wordt de houding van de politie in Chiniot aangeklaagd, omdat die geen enkele actie zou hebben ondernomen en dit wegens de invloed die de ahmadi-gelovigen op het Sadar politiekantoor van Chiniot zouden uitoefenen. De inhoud van die documenten staat echter haaks op de publieke informatie betreffende de problemen die ahmadi in Pakistan kunnen ondervinden bij het indienen van een klacht bij de politie, een situatie die u trouwens zelf ook aanhaalde tijdens het gehoor (gehoorverslag CGVS p.5). Bovendien strookt dit evenmin met de publieke informatie over het optreden van de Chiniot politie betreffende de ahmadi moskee in Ahmad Nagar. Wat het originele arrestatiebevel betreft moet opgemerkt worden dat dit een document zonder zegel is. Art.75 van de Pakistaanse "Code of Criminal Procedure" bepaalt nochtans dat een arrestatiebevel het zegel van de bevoegde rechtbank dient te dragen. Verder wist u bijna niets te vertellen over het document dat u voorlegde. U zei hierover dat het document in uw afwezigheid bij u thuis werd bezorgd (gehoorverslag CGVS p.11). Dit is geen afdoende uitleg. U had immers ruimschoots de tijd om daarover inlichtingen te vragen, vermits u verklaarde dat het document al op 22 oktober 2011 bij u thuis werd bezorgd en uw broer u ervan op de hoogte heeft gebracht (gehoorverslag CGVS p.11). U bent ook heel onduidelijk over het moment waarop dit arrestatiebevel werd afgeleverd. U verklaarde eerst dat dit gebeurde op 29 oktober 2011 om dan nadien te verklaren dat dit de datum was waarop u voor de rechtbank moest verschijnen (gehoorverslag CGVS p.11). Bovendien vermeldt de door u bijgevoegde vertaling dat u zowel op 5 als op 29 oktober 2011 voor de rechtbank zou moeten verschijnen. Het is bovendien verwonderlijk dat u zich niet beter informeert over hoe dit alles verloopt, terwijl u anderzijds verklaarde dat u toch een gevangenisstraf van drie jaar plus een geldboete riskeerde (gehoorverslag CGVS p.11). U weet ook niets te vertellen over wat er verder met uw rechtszaak is gebeurd. U zegt hierover dat u denkt dat de politie nog naar u op zoek is, maar dat u daar verder niet veel interesse voor hebt gehad, omdat u hier nu veilig bent (gehoorverslag CGVS p.16). Van iemand die beweert dat hij een jarenlange opsluiting vreest, mag toch worden verwacht dat hij de evolutie van zijn zaak opvolgt en een uitgebreide kennis heeft over de documenten die zijn zaak betreffen. Deze verklaringen zetten eens te meer de geloofwaardigheid van uw vrees op de helling en doen bovendien ernstige twijfels rijzen over de authenticiteit van deze documenten, temeer uit publieke informatie blijkt dat dergelijke documenten in Pakistan ook gemakkelijk tegen betaling verkregen kunnen worden. Aan die documenten kan dan ook niet de minste bewijswaarde worden toegekend.

U legt ter staving van uw verklaringen ook een fatwa van de Khatme-e-Nabuwwat organisatie alsook een poster met uw foto, waarbij dezelfde organisatie u als een "gezocht persoon" aanduidt, neer. Deze documenten kunnen evenmin als bewijsstuk van de door u ingeroepen moeilijkheden worden aanvaard. Dergelijke documenten kunnen immers door iedereen die het geschreven urdu en bepaalde "foto shop" technieken beheerst worden aangemaakt. Dezelfde opmerking geldt ook voor het briefhoofd dat op het document voorkomt. Dit vormt geen garantie voor de authenticiteit van het document, vermits dit gemakkelijk zelf kan worden vervaardigd. Er moet opnieuw worden opgemerkt dat u tijdens het gehoor maar heel weinig informatie over die fatwa kunt geven en dat u stelde niet te weten wanneer die precies werd opgesteld (gehoorverslag CGVS p.11). Bovendien is het ook opmerkelijk dat een

dergelijk extremistische organisatie de westerse kalender zou gebruiken, alsook zijn publicaties van een referentienummer zou voorzien. U stelde tijdens het gehoor ook dat veel materiaal van de Khatme-e-Nabuwat via internet te verkrijgen is (gehoorverslag CGVS p.11), wat een indicatie is dat het hier wellicht om gesolliciteerde documenten gaat. Daarenboven weet u ook niets concreets te vertellen over de organisatie die u naar het leven zou staan (gehoorverslag CGVS p.15). U weet dat de geestelijke vertegenwoordiger van uw dorp Sufi Noor is en weet ook de naam van de plaatselijke leider (gehoorverslag CGVS p.3 en 6), maar verder weet u niet wie uw andere belagers zijn. U blijft daarover uiterst vaag. U stelde tijdens het gehoor dat het verschillende onbekende personen betreft die allemaal tot dezelfde beweging zouden behoren. Dit is toch maar weinig aannemelijk vermits u verklaarde dat u al 32 jaar in hetzelfde dorp woonde en die personen zich al sinds 1984 tegen de ahmadi uitspreken (gehoorverslag CGVS p.4). Ook uw beweringen dat uw klant Mohammad Aslam een aanhanger van die beweging zou zijn, stoelen nergens op. U zegt daarover enkel dat hij goed betrokken is bij de organisatie, hij een lange baard heeft zijn en zich steeds uitsprak tegen de ahmadi (gehoorverslag CGVS p.15).

De overige door u voorgelegde documenten betreffen algemene informatie over de problemen van ahmadi in Pakistan en tonen uw persoonlijke problemen verder niet aan. U legde ook uw identiteitskaart en rijbewijs aan de Belgische asielinstanties voor. Deze documenten kunnen worden aanvaard vermits uw identiteit hier niet ter discussie staat.

Verder dient er te worden vastgesteld dat u geen asielaanvraag hebt ingediend in het Verenigd Koninkrijk hoewel u hiertoe wel de kans had. Toen u werd gevraagd waarom u dit niet gedaan hebt, antwoordde u dat u dit niet kon omdat er met de smokkelaar was afgesproken dat u naar België zou komen en hij u had gezegd om te wachten. Volgens hem was België ook een veiliger land voor ahmadi aanhangers (gehoorverslag CGVS p.14 en 15). Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag echter worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat u eerst naar België bent gereisd en daar pas een asielaanvraag hebt ingediend terwijl u hiertoe ook de mogelijkheid had in het Verenigd Koninkrijk is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees. Het bezit van een studentenvisum sluit de mogelijkheid niet uit om in het Verenigd Koninkrijk internationale bescherming in te roepen. Dit land is immers gebonden aan de Europese richtlijn 2004/83/EC van 29 April 2004. Bovendien bepaalt de Conventie van Genève dat elke persoon het recht heeft om asiel aan te vragen na aankomst in een veilig derde land. Verder rijmt de selectiviteit van het land waar u uw asielaanvraag indiende evenmin met de houding van een persoon die zijn land van herkomst ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal erkent dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. Daar u niet uit deze regio afkomstig bent is het dan ook niet aannemelijk dat dit conflict uw terugkeer naar Pakistan in de weg zou staan.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd als bijlage aan het administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt de schorsing en de vernietiging van de beslissing op grond van artikel 39/1 juncto artikel 39/2 van de vreemdelingenwet.

In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen juncto artikel 1 van het verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is. Met betrekking tot zijn reisroute betoogt verzoeker dat zijn hele vluchtoperatie gecoördineerd werd door de smokkelaar die hem ook adviseerde alle documenten te vernietigen. Verzoeker beseft voorts dat een studentenvisum enkel nuttig was om het vliegtuig te kunnen nemen naar Europa, waarmee hij België in gedachten had. Dit visum is gebaseerd op valse documenten geproduceerd door de smokkelaar en verschaft dus geenszins een legaal verblijfsrecht aan verzoeker zoals de commissaris-generaal verkeerdelijk aanneemt.

Met betrekking tot de gebeurtenissen in Pakistan benadrukt verzoeker dat de gezondheidsproblemen van zijn vader van die aard waren dat hij ondanks de risico's toch zijn vader wilde bezoeken. Verzoeker heeft het erop gewaagd maar heeft blijkbaar het risico te laag ingeschat.

Met betrekking tot de rellen bij de inname van een ahmadimoskee stelt verzoeker dat de publieke informatie het niet onmogelijk maakt dat die aparte gebedsplek door anti-ahmadi werd aangevallen.

Over de begrafenis en herdenking van de slachtoffers van de aanval van 28 mei 2010 in Lahore stelt verzoeker dat er iets misgelopen zal zijn bij de vertaling. Verzoeker heeft verklaard dat hij aanwezig was bij de herdenking van de slachtoffers in maart 2011. Verzoeker stelt dat de begrafenis evident plaatsvond in juni 2010 en dat de datum van 28 mei 2010 zodanig publiek bekend is dat het geen enkele zin heeft om hierover onjuiste verklaringen af te leggen.

Met betrekking tot zijn handelsrelatie met Mohammed Aslam stelt verzoeker dat hij niet de economische luxe had om klanten te weigeren en hij ook hoopte dat de vijandschap en onveiligheid zou ophouden door aan Aslam een correcte dienstverlening te bieden.

Over de vaststelling dat hij geen asielaanvraag indiende in het Verenigd Koninkrijk stelt verzoeker dat zijn vlucht, een vlucht naar België voorzag en niet naar het Verenigd Koninkrijk. Ook is er geen zodanig tijdsverloop tussen de aankomst in het Verenigd Koninkrijk (22.11.2011) en zijn doorreis naar België (2.12.2011) dat dit van die aard is om te twijfelen aan de urgentie van internationale bescherming voor verzoeker.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bij de uiteenzetting van zijn eerste middel toont verzoeker voldoende aan dat hij in aanmerking komt om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Waar verzoeker de schorsing en de nietigverklaring op grond van artikel 39/1 juncto artikel 39/2 vraagt wordt het volgende gesteld. De Raad kan op grond van artikel 39/2, § 1 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe

van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en ressorteert niet onder de bepalingen van artikel 57/6, eerste lid, 2° en artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet. Tenslotte kan op grond van artikel 39/70 van de vreemdelingenwet behalve mits toestemming van de betrokkene, tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen worden uitgevoerd.

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling. De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker leugenachtige verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn reisroute, het tijdstip van vertrek uit Pakistan en de hierbij gebruikte reisdocumenten.

Zo verzwegen verzoeker tijdens zijn eerste onderhoud bij de Dienst vreemdelingenzaken op 6 januari 2012 dat hij in het bezit is geweest van een Pakistaans paspoort en dat hij met dit paspoort een studentenvisum heeft aangevraagd en verkregen voor het Verenigd Koninkrijk. Verzoeker verklaarde in het kader van zijn asielaanvraag in België immers dat hij geen verblijfsdocumenten/visum voor een andere lidstaat van de Europese unie bezat. Het is pas na confrontatie met de informatie van het *United Kingdom Border Agency* (UKBA) dat verzoeker uiteindelijk toegeeft dat hij waarschijnlijk in mei 2011 toch zelf is meegegaan voor het verkrijgen van dit studentenvisum. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert in zijn verzoekschrift zijn de vingerafdrukken voor het visumdossier niet genomen in Lahore maar in Abu Dhabi zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier.

Verzoekers verklaringen met betrekking tot de door hem gebruikte reisdocumenten en reisweg zijn evenmin eensluidend. Zo verklaarde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij wel een eigen paspoort had, maar dat hij dit in Pakistan heeft achtergelaten en dat hij met een vals rood paspoort, voorzien van zijn foto en met een onbekende naam, heeft gereisd. Bij het Commissariaat-generaal daarentegen verklaarde verzoeker dat hij met zijn eigen paspoort naar Europa reisde. Verzoeker legt dit document echter niet voor. Verzoekers verklaring dat hij dit document vernietigd heeft toen hij nog in Engeland was, overtuigt niet. Uit de UKBA informatie blijkt immers dat verzoekers paspoort werd afgeleverd op 9 maart 2011 met het n° DD8672311 en dat hij met dit paspoort een visum heeft verkregen, geldig tot 28 februari 2013. Terecht stelt de bestreden beslissing dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker een document dat hem toeliet nog ongeveer gedurende vijftien maanden legaal in het Verenigd Koninkrijk te verblijven zomaar zou hebben vernietigd om dan illegaal naar België verder te reizen. Dat het visum geen legaal verblijf zou verschaffen zoals verzoeker in zijn verzoekschrift beweert is een post factum verklaring die hoe dan ook niet overeenstemt met de informatie uit het visumdossier. Dat men aan verzoeker een studentenvisum zou afleveren op basis van valse documenten is al evenmin geloofwaardig. Al deze vaststellingen doen dan ook het vermoeden rijzen dat verzoeker wel degelijk nog steeds over een eigen paspoort beschikt, maar dat hij dit document achterhoudt voor de Belgische asielinstanties. Het kan immers gegevens bevatten zoals uitreisstempels of visa-informatie die niet stroken met de door hem afgelegde verklaringen.

Verzoeker blijkt ook al over het tijdstip van vertrek uit zijn land van herkomst en zijn reisroute bij het indienen van zijn asielaanvraag gelogen te hebben. De bestreden beslissing stelt dienaangaande: *“U stelde toen dat u Pakistan vanuit Lahore verliet op 2 december 2011. U zou dan met Qatar airlines over Doha naar Brussel zijn gevlogen waar u op 2 december 2011 aankwam (verklaring DVZ, dd. 06.01.2012, punt 35). Hiertegenover staat dat u tijdens het gehoor verklaarde met Pakistan Airlines van Islamabad naar Birmingham te zijn gevlogen (gehoorverslag CGVS p.13). U verklaarde ook uw land van*

herkomst op 22 november 2011 te hebben verlaten om na een verblijf van iets meer dan week in Londen op 2 december 2011 in België aan te komen (gehoorverslag CGVS p.14). De reden die u opgeeft voor uw bedrieglijke verklaringen is allesbehalve overtuigend. U zegt dat die reisroute van geen belang was en dat het belangrijkste is dat u uiteindelijk veilig in België bent aangekomen (gehoorverslag CGVS p.14). Wat het verkeerdelijk opgeven van uw vertrek uit Pakistan betreft, zegt u dat dit een idee was van de smokkelaar. Volgens u was het de bedoeling van de smokkelaar om rechtstreeks naar België te komen en had hij u opgedragen niet te vertellen dat dit via een ander land was gebeurd (gehoorverslag CGVS p.7)." Dit motief wordt door verzoeker op geen enkele wijze weerlegd zodat dit onverminderd overeind blijft en door de Raad wordt hernomen.

Verzoekers verklaringen betreffende zijn reisroute, tijdstip van vertrek en de hierbij gebruikte reisdocumenten zijn in tegenstelling tot wat hij beweert belangrijke elementen in een asielrelaas. Verzoekers bedrieglijke en leugenachtige verklaringen hierover ondermijnen op fundamentele wijze zijn algehele geloofwaardigheid. Bovendien kan hieruit worden afgeleid dat verzoeker getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Verzoekers verklaringen over zijn problemen met Mohammad Aslam overtuigen niet. Verzoeker situeerde deze problemen bij het Commissariaat-generaal midden maart 2011. Verzoeker stelde dat Mohammad Aslam hem had gevraagd om op een vrijdag in maart 2011 naar hem toe te gaan. Verzoeker kon blijkens zijn verklaringen hier niet op in gaan omdat hij op dat ogenblik in Rabwah zou geweest zijn om er te bidden voor de slachtoffers van de aanslagen die de ahmadi-gemeenschap in Lahore hadden getroffen en die toen in Rabwah werden begraven. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat de door verzoeker aangehaalde aanslagen plaatsvonden op 28 mei 2010 en dat de slachtoffers enkele dagen later in Rabwah werden begraven. Die gebeurtenissen hadden dus ongeveer een jaar voor het door verzoeker geplande bezoek plaats zodat verzoeker zich dan ook onmogelijk op die bewuste vrijdag in maart 2011 op de begrafenis van die slachtoffers in Rabwah kon bevinden. Dat er iets misgelopen is met de vertaling zoals verzoeker zijn vergissing tracht te verschonen is niet aannemelijk. Uit het gehoorverslag blijkt immers dat verzoeker tot tweemaal toe het woord begraven en begrafenis linkt aan die bewuste datum in maart 2011 om tot slot nog eens te herhalen dat midden maart 2011 moet gezien worden als zijnde de periode van de Lahore-aanslagen op ahmadiyya (gehoorverslag, 4).

Ook verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn relatie met Mohammad Aslam zijn niet geloofwaardig. Voornoemde zou immers lid zijn geweest van Khatme-e-Nabuwat, een extremistische moslimorganisatie die ideologische, geweld- en intimidatiecampagnes tegen de ahmadiyya voert. In redelijkheid kan bijgevolg niet worden aangenomen dat deze persoon gedurende jaren zijn inkopen gaat doen bij een ahmadiyya, *in casu* verzoeker, en al helemaal niet dat er tussen hen beiden een 'diepe vriendschapsrelatie' zou hebben bestaan en ze elkaar daarom ook regelmatig zagen zoals blijkt uit de door verzoeker neergelegde klacht die Mohammad Aslam tegen hem zou hebben ingediend.

De vaststelling bovendien dat verzoeker geen asielaanvraag heeft ingediend in het Verenigd Koninkrijk, hoewel hij hiertoe wel de kans had is overigens weinig verenigbaar met een gegronde vrees voor vervolging. Temeer nu uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker reeds voor zijn komst naar het Verenigd Koninkrijk problemen kende in Pakistan. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient en zich zo grondig mogelijk informeert over de te ondernemen stappen in het kader van een asielaanvraag. Het feit dat verzoeker naar België reisde en pas daar een asielaanvraag heeft ingediend terwijl hij hiertoe ook de mogelijkheid had in het Verenigd Koninkrijk is een aanwijzing dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt verder de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vrees.

Om al deze redenen hecht de Raad geen geloof aan verzoekers asielrelaas. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) stelt de bestreden beslissing vast als volgt: *“Tenslotte dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal erkent dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. Daar u niet uit deze regio afkomstig bent is het dan ook niet aannemelijk dat dit conflict uw terugkeer naar Pakistan in de weg zou staan.”*

Dit motief wordt door verzoeker niet weerlegd zodat dit onverminderd overeind blijft en de Raad het beschouwd als zijnde hier hernomen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER